

Laumės apmaino vaiką.

Viena motina turėjo kelių savaičių mergaitę. Ji labai mylėjo savo dukrytę ir bijojo, kad laumės mergaitei ką bloga nepadarytų. Išeidama iš kambario, visuomet pastatydavo prie lopšelio degančią žvakę. Vieną vakarą motina, išeidama iš kambario, nepastebėjo, kad žvakė nuo susidariusio skersvėjo užgeso. Laumės, tai pamačiusios, įėjo į kambarį ir apmainė mergaitę. Kitą rytą motina rado savo mylimosios dukrelės vietoje silpną, bjaurų laumės vaiką, kuris turėjo nepaprastai didelę galvą. Ji ilgai verkė, laužė rankas, bet savo vaiko niekur nebegalėjo rasti. Pagaliau ėmė rūpintis laumės vaiku ir jį auginti, kaip savąjį. Maitino jį gerai, bet vaikas vis buvo silpnas. Jo galva nuolat augo ir pasidarė tokia didelė, kaip kibiras. Laumės vaikas nebegalėjo savo galvos pakelti ir trylikos metų sulaukęs, mirė.